

תלמוד בבלי מסכת נדה דף סג עמוד ב

מתני'. היתה למודה להיות רואה בתחלת הוסתות, כל הטהרות שעשתה בתוך הוסתות - טמאות. בסוף הוסתות - כל הטהרות שעשתה בתוך הוסתות טהורות. רבי יוסי אומר: אף ימים ושעות וסתות; היתה למודה להיות רואה עם הנץ החמה - אינה אסורה אלא עם הנץ החמה. רבי יהודה אומר: כל היום שלה.

גמ'. תנא כיצד א"ר יוסי ימים ושעות וסתות - היתה למודה להיות רואה מיום עשרים ליום עשרים, ומשש שעות לשש שעות, הגיע יום עשרים ולא ראתה - אסורה לשמש כל שש שעות ראשונות - דברי רבי יהודה, ורבי יוסי מתיר עד שש שעות, וחוששת בשש שעות. עברו שש שעות ולא ראתה - אסורה לשמש כל היום כולו - דברי ר' יהודה, ורבי יוסי מתיר מן המנחה ולמעלה.

היתה למודה. והתניא, רבי יהודה אומר: כל הלילה שלה! לא קשיא, הא - דרגילה לראות בתחלת יממא, והא - דרגילה לראות בסוף ליליא. תני חדא: רבי יהודה אסורה לפני וסתה ומתירה לאחר וסתה. ותניא אידך: אסורה לאחר וסתה ומתירה לפני וסתה. ולא קשיא, הא - דרגילה למחזי בסוף ליליא, הא - דרגילה למחזי בתחלת יממא. אמר רבא: הלכה כרבי יהודה. ומי אמר רבא הכי? והתניא: +ויקרא ט"ו+ והזרתם את בני ישראל מטומאתם, מכאן א"ר ירמיה: אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן. וכמה? אמר רבא: עונה. מאי לאו - עונה אחרית? לא, אותה עונה. ותרתיה למה לי? צריכא, דאי אשמועינן הא - הוה אמינא: ה"מ - לטהרות, אבל לבעלה - לא, קמ"ל. ואי מההיא - הוה אמינא: סמוך לוסתה עונה אחרית, קמ"ל אותה עונה.

תלמוד בבלי מסכת שבועות דף יח עמוד ב

ת"ר: +ויקרא ט"ו+ והזרתם את בני ישראל מטומאתם - אמר רבי יאשיה: מיכן אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן. וכמה? אמר רבא: עונה. א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: כל שאינו פורש מאשתו סמוך לוסתה, אפילו היוין לו בנים כבני אהרן - מתים, דכתיב: והזרתם את בני ישראל מטומאתם והדוה בנדתה, וסמך ליה: אחרי מות. אמר ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: כל הפורש מאשתו סמוך לוסתה - היוין לו בנים זכרים, דכתיב: +ויקרא י"א+ להבדיל בין הטמא ובין הטהור, וסמך ליה: אשה כי תזרע וילדה זכר. רבי יהושע בן לוי אמר: היוין לו בנים ראויין להוראה, דכתיב: +ויקרא י"א+ להבדיל ולהורות.

ראב"ן נדה סימן שיח

תניא והזרתם את בני ישראל מטומאתם אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן וכמה אמר רבא עונה וכמה עונה [נדה ס"ה ב] אמר ר' יוחנן או יום או לילה, שאם וסתה ביום יפרוש לילה שלפניו ואם וסתה בלילה יפרוש יום שלפני הלילה, בזמן תקופת ניסן ותשרי שהיום ולילה שוין אבל תקופת תמוז וטבת שאין יום ולילה שוין חצי יום וחצי לילה לפני הווסת. ואם רוצה לצאת לדרך מותר לשמש אפילו באותה עונה, דאמר רבא [בימות ס"ב ב] חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שהוא יוצא לדרך שנאמר ופקדת נוך ולא תחטא ואמרינן לא נצרכה אלא אפילו לאותה עונה שאם יוצא לדרך באותה עונה יפקוד אותה. וכל הפורש [שבועות י"ח ב] מאשתו סמוך לווסת הוויין ליה בנים זכרים בעלי הוראה דסמוך לוהזרתם כתב להורות ביום הטמא ואשה כי תזרע וילדה זכר. ואין ווסת דאורייתא [ט"ו א], שיש אשה שרואה מל' לל' ויש שרואה מל' לכל' ונידה היכא כתב, ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה בבשרה שבעת ימים תהיה בנידתה [ויקרא ט"ו]. וטבילה בנידה לא כתיב, אלא דלא גרע משאר טמאין דכתב [שם ט"ז] ורחץ במים את כל בשרו ותניא ביבמות בפרק החולץ [מ"ז ב] כל דבר שחוצץ בטבילה חוצץ בגר ובעבד משוחרר ובנידה. ואם לא תראה בשעת ווסתה מותרת לבעלה עד שתראה דהא דתנן מטמאה מעת לעת [נדה ב' א] לטהרות אבל לבעלה לא.

ספר אור זרוע חלק א - הלכות נדה סימן שנח

סוף פרק האשה תני חדא ר' יהודה אסורה לאחר ווסתה ומתירה לפני ווסתה ותני' אידך ר' יהוד' אסורה לפני ווסתה ומתירה לאחר ווסתה ל"ק הא דרגילה למחזי בתחלת יממא והא דרגיל' למחזי בסוף ליליא פי' הא דרגילה למחזי בתחלת יממא אסור כל היום לאחר ווסתה ומותרת כל הלילה לפני ווסתה אמר רבא הלכ' כר' יהודה. פי' רשב"ם דכל י"ב שעות אסורה אם ווסתה בלילה בין בתחלת' בין באמצעית' בין בסופה כל הלילה כולה אסורה וכן אם ווסתה ביום כל היום אסור. ומי אמר רבא הכי והתניא והזרתם את בני ישראל מטומאתם א"ר יאשיה מכאן אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהם סמוך לווסתם וכמה אמר רבא עונה מאי לאו עונה אחרית. פי' שאם ווסתה ביום אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו ור' יהודה לא אסר אלא עונת ווסתה וקשי' דרבא אדרבא ומשני לא אותה עונה. פי' כי אמר רבא נמי ה"ק אותה עונה בין לפניו בין לאחר' דהיינו סמוך לוסתה הלכך אשה שווסתה ביום אסורה כל הלילה ומותרת כל היום. ובה"ג כתב דרגילא דחזיא בסוף ליליא מאורתא אסיר חליף ליליא ולא חזיא ביממא שריא וכן בסוף יממא ותחלת ליליא... ומורי אב"י העזרי"י אמר לי שרגילים לפרוש סמוך לוסתה כ"ד שעות שאם רגילה לראות ביום פורש ממנה כל הלילה שלפניו ואם רגילה לראות בלילה פורש ממנה כל הלילה והיום שלפניה...

ספר מהרי"ל (מנהגים) הלכות נדה

[ד] אמר מהר"י סג"ל הא דאמרו רז"ל חייב אדם לפרוש מאשתו עונה סמוך לווסתה, אותה עונה ר"ל יום שלם דהיינו כ"ד שעות.

ספר האגור הלכות נדה סימן אלף שנח

...ובספר אור זרוע פסק שיפוש קודם לוסתה כ"ד שעות דהיינו יום ולילה או לילה ויום. וחומרא גדולה היא. ושאלת באשה שאין לה וסת קבוע אם היא אשה שמשנה וסתה לאחר או להקדים שנים או ג' ימים יפוש הימנה בזמן הגעת וסתה שני ימים או ג' קודם. ושלוש יצחק ברבי אברהם.

טור יורה דעה הלכות נדה סימן קפד

רוב הנשים יש להן וסתות לראות בזמן ידוע כל אחת לפי זמנה וסתם וסת משלשים יום לל' יום וכל מי שיש לה וסת קבוע בא עליה שלא בשעת וסתה כמו שירצה ואינה צריכה בדיקה ואדרבה אין לה לבדוק לפני תשמיש שלא יהא לבו נוקפו ופורש אבל כל המרבה לבדוק שלא בשעת תשמיש הרי זו משובחת ובשעת וסתה צריך לפרוש ממנה עונה אחת אם הוא ביום פורש ממנה אותה היום כולו אפילו אם הוסת בסופו ומותר מיד בלילה שלאחריו וכן אם הוא בתחלתו פורש כל היום ומותר כל הלילה שלפניו וכן הדין אם הוא בלילה פורש כל הלילה ומותר ביום שלפניו ולאחריו בין שקבעה וסת בשלש פעמים או בפעם אחת וכתב הרשב"א בד"א בגדולה אבל בקטנה שלא הגיעה לימי הנעורים ולא הביאה סימנים אין צריך לפרוש סמוך לוסתה כל זמן שלא קבעתו בג' פעמים כתב הראב"ד ואם רגילה לראות בהנץ החמה ולא קים לה שפיר אי קודם הנץ החמה או אחר הנץ החמה יש מחמירים לאוסרה כל היום וכל הלילה ויש מקילין שאינה אסורה אלא ביום והכריע הוא כדברי המקילין ואם רגילה לראות ראייה מרובה מקודם הנץ החמה עד אחר הנץ החמה איכא מ"ד שאסורה כל היום וכל הלילה דהיא שעתא כולה שעת וסת היא ואיכא מאן דאמר דבתר תחילת הוסת אזלינן ולא מיתסרא אלא בלילה והראב"ד כתב שאינה אסורה אלא בלילה וביום כשיעור הנמשך בו ואם וסתה נמשך שני ימים או שלשה ימים ששופעת או מזלפת שני ימים או שלשה ימים כתב הראב"ד שכולן חשובין כעונה אחת ואף על פי שהגיע תחלת הוסת ולא ראתה צריכה לפרוש כל ימי משך הוסת וכ"כ הרמב"ן שחוששת לכל ימי משך הוסת שבכל יום ויום וסת בפני עצמו והוא ואפי' נעקר יום הראשון חוששת לשאר הימים עד שיעקרו כולם והר"ז הלוי כתב שאינה צריכה לפרוש אלא עונה ראשונה של הוסת וכיון שעברה העונה ולא ראתה מותרת ולזה הסכים א"א הרא"ש ז"ל...

בית יוסף יורה דעה סימן קפד

ב (א) ובשעת וסתה צריך לפרוש ממנה עונה אחת. בפרק שני דשבועות (יח:) ובפרק האשה שהיא עושה צרכיה (ג:) וכתב הר"ן בפרק ב' דשבועות (א: ד"ה או יום) דהא דצריך לפרוש עונה אחת סמוך לוסתה אף על גב דבגמרא מיייתי לה מקרא אסמכתא בעלמא הוא דהא קי"ל (נדה טז). וסתות דרבנן וכ"כ הרשב"א בתורת הבית (שם ריש ש"ג ח. וכן דעת הרא"ש כמו שאכתוב בסמוך אבל בספר התרומה (ס"י ג) כתב דמדאורייתא אסור וכן כתבו התוספות בסוף פרק הבא על יבמתו (סב: ד"ה חייב) וגם הרא"ש כתב שם (ס"י י) כן ואפשר דמדאורייתא שכתבו לאו דוקא אלא לומר שיש לו סמך מדאורייתא:

ומ"ש אם הוא ביום פורש ממנה אותו היום כולו אפילו אם הוסת בסופו וכו' עד ומותר ביום שלפניו ולאחריו. בסוף פרק האשה שהיא עושה צרכיה (ג:) **איפסיקא הלכתא כרבי יהודה דסבר הכי וכך דברי כל הפוסקים ולאפוקי מה שנמצא כתוב על שם אור זרוע** (ח"א ס"י שנח) פורש אדם מאשתו סמוך לוסתה כ"ד שעות אם רגילה לראות ביום פורש ממנה כל אותו היום והלילה שלפניו וכן להיפך עד כאן **ואין טעם ושורש לדברים אלו שהרי בגמרא מפורש כדברי הפוסקים ז"ל וכבר כתב האגור** (ס"י אלף שנח) **על דברי אור זרוע חומרא יתירה היא:** כתבו הגהות מיימוניות בפרק ד' (אות ט) בשם אביאסף וכמה עונה יום או לילה ביומי ניסן ותשרי וחי' יום וחי' לילה ביומי תמוז וטבת ע"כ ונראה שטעמו משום דמשמע ליה דשיעור עונה הוי י"ב שעות מהשעות שהם כ"ד ביום ובלילה ומ"מ נראה לי שאין לחוש לכך מאחר שהפוסקים לא הזכירוהו וגם לישנא דגמרא משמע דלא קפיד אלא על היום או על הלילה לא על השעות ולא הזכירו שעות בפרק האשה אלא משום פלוגתא דרבי יוסי דאיתא התם:

ב (ג) כתב הראב"ד בספר בעלי הנפש (שעה"ל / ט. לב) הא דאמרין כל אותה עונה אסורה דוקא בוסתות דיומי אבל וסתות דגופא כגון מפהקת ומעטשת וחוששת [בפי כרסה] וכל אותם השנויים במשנתנו פרק האשה שהיא עושה צרכיה (ג). אינה אסורה אלא עת וסתה בלבד בין שיש לה יום קבוע לאותן הסימנים בין שאין לה אבל לפני וסתה מותרת ואם בדקה בשעת וסתה ולא ראתה מותרת לאחר הוסת ראייה לדבר מדקתני עלה במתניתין (שם): רבי יוסי אומר אף ימים ושעות וסתות משמע הכי קאמר כי היכי דוסתות דגופה לא מיתסרא אלא לשעתה [הכי נמי וסתות דיומי לא מתסרא אלא לשעתה] ולמאן [קאמר] לאו לרבי יהודה בר פלוגתיה אלמא בוסתות דגופה לא פליג רבי יהודה ודוקא בשהיא רגילה לראות כל הראייה בתוך הוסת אבל אם רגילה לראות ממנה אחר הוסת מן הוסת ואילך כל היום וצריכה בדיקה אחר הוסת כדי לטהר הוסת וכדי להתירה לבעלה אחר אותה עונה אבל קודם הוסת מיהת מותרת בלא בדיקה עכ"ל:

ב"ח יורה דעה סימן קפד

ג ובשעת וסתה צריך לפרוש וכו'. בפרק שני דשבועות (דף י"ח ב) ובסוף פרק האשה שהיא עושה (סוף דף ס"ג) וכתב בית יוסף על שם האור זרוע פורש אדם מאשתו סמוך לוסתה כ"ד שעות אם רגילה לראות ביום פורש כל אותו היום ולילה שלפניו ואם רגילה לראות בלילה פורש כל אותו הלילה ויום שלפניו ע"כ: ונראה שטעמו מדאיתא בפרק האשה שהיא עושה אמר רבא הלכה כרבי יהודה דברגילה למיחזי בסוף לילה אסורה לפני וסתה ומותרת לאחר וסתה וברגילה למיחזי בתחלת היום אסורה לאחר וסתה ומותרת לפני וסתה ואקשינן ומי אמר רבא הכי והתניא והזרתם את בני ישראל מטומאתם מכאן אמר רבי ירמיה אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן וכמה אמר רבא עונה מאי לאו עונה אחריתי (פירש רש"י) דאם וסתה ביום אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו ורבי יהודה לא

אסר אלא עונת וסתה) לא אותה עונה ותרתי למה ליה (לרבה לאשמועין) צריכא דאי אשמועין הא הוה אמינא הני מילי לטהרות אבל לבעלה לא קמ"ל ואי מההיא הוה אמינא סמוך לוסתה עונה אחריתי קמ"ל אותה עונה. **וס"ל להאור זרוע** דכיון דפשוטא דלישנא דרבי ירמיה דקאמר דצריך לפרוש סמוך לוסתה משמע עונה אחריתא דהיינו יום ולילה שהן כ"ד שעות כך ראוי לכל אדם לפרוש כ"ד שעות דאע"ג דאמר רבא הלכה כרבי יהודה אותה עונה טפי לא ודאי כך היא ההלכה אבל ראוי להחמיר שלא מן ההלכה והיינו טעמא דשמא תראה עם הנץ החמה ותהא סבורה דחזיא בסוף לילה והיא לא חזיא אלא בתחלת היום א"נ איפכא תהא סבורה דחזיא בתחלת היום והיא לא חזיא אלא בסוף לילה הלכך לעולם צריך לפרוש יום ולילה. ויש קצת סמך לחומרא זו ממה שכתוב בסמוך היכא דלא קים לה שפיר אי קודם הנץ אי לאחר הנץ דיש מחמירין לאסרה כל היום וכל הלילה:

ונראה לפענ"ד דכך ראוי לנהוג בחומרא זו דאור זרוע דאין ספק שכך היתה קבלה בידו מפי הזקנים ודלא כבית יוסף
דכתב דאין טעם ושורש לדברים אלו והאגור גם הוא כתב דחומרא יתירה היא אבל לפי הטעם שכתבנו ראוי ונכון
לנהוג חומרא זו וכך שמעתי בימי חרפי שהירא דבר ה' נהג מעולם בחומרא זו:

שולחן ערוך יורה דעה הלכות נדה סימן קפד

סעיף ב

בשעת וסתה, ה (ב) צריך (ג) לפרוש ממנה (ד) <ב> עונה אחת, ו <ג> ולא משאר (ה) קריבות אלא מתשמיש (המטה) בלבד. אם הוא ביום, (ו) פורש ממנה ז (ז) אותו היום כולו אפילו אם הוסת בסופו, ומותר מיד בלילה שלאחריו, וכן אם הוא בתחלתו, פורש כל היום ומותר כל הלילה שלפניו. וכן הדין אם הוא בלילה, פורש כל הלילה ומותר ביום שלפניו ולאחריו, ד] בין שקבעה וסת בג"פ או בפ"א. הגה: ה] וכל זה לא מיירי אלא בוסת התלוי בימים ח אבל לא בוסת התלוי <ד> בשינוי הגוף (ב"י בשם הראב"ד). וע"ל סימן קפ"ט. טו] ואשה (ח) שמשנית וסתה להקדים ב' או ג' ימים או לאחר, כשמגיע זמן וסתה צריך לפרוש ממנה ב' או ג' ימים קודם או אחריו. (הגהות מיימוני פ"א דהלכות איסורי ביאה). וע"ל סי' קפ"ט.

ט"ז יורה דעה סימן קפד ס"ק ב

(ב) עונה אחת. - הכי אסיקנא בהדיא בפרק האשה בסופו והבית יוסף הביא בשם א"ז דפסק אם רגילה לראות ביום פורש ממנה כל היום והלילה שלפניו וכתב עליו בית יוסף שאין לחוש בזה אלא כמ"ש הטור והפוסקי' דאין איסור אלא ביום לחוד וכמ"ש הש"ע כאן דהכי פסקינן בהדיא הלכתא כר' יהודא בגמ' דס"ל כן ומו"ח ז"ל תיקן את פסק הא"ז הזה לומר אף על גב דהלכתא כר"י מ"מ ראוי להחמיר על זה ותמוה הוא להחמיר על מה שמפורש בתלמוד לקולא בפרט בווסתות דרבנן:...

ש"ך יורה דעה סימן קפד ס"ק ז

ז אותו היום כו' - ...ובא"ז כתב וז"ל פורש ממנה כל אותו יום והלילה שלפניו וכן להיפך עכ"ל ועיין בראב"ן סימן שיש"ח ובש"ס פרק האשה סוף דף ס"ג ודוק נ"ל דדעת ראב"ן דודאי אם יש לה וסת קבוע ביום כגון שיש לה וסת לראות לעולם בתחילתו או לעולם באמצעיתו או לעולם בסופו א"צ לפרוש אלא אותו היום ולא לפניו ובהכי איירי בש"ס ופוסקים אבל אם רגילה לראות ביום ואין לה שעה קבועה רק לפעמים בתחלתו ולפעמים באמצעיתו ולפעמים בסופו א"כ כל היום וסתה ודמי כאילו היה וסתה כל היום ודאי דאשה שוסתה כל היום צריכה לפרוש כל לילה שלפניו ובהכי מיירי הא"ז ובזה מיושב שפיר מה שהקשה הב"י דהא"ז הוא נגד הש"ס ולפעד"נ להוציא מן הש"ס כמ"ש ודו"ק גם הב"ח כתב שמשמע שהירא דבר ה' נוהג כהא"ז וגם בהגהת ש"ד סימן ז' הביא דברי הא"ז במסקנא וכ"כ בא"ו של מהרי"ל בשם מהרי"ל:

שו"ת חתם סופר חלק ב (יורה דעה) סימן קע

שלום וכ"ט לתלמידי הרב הוטיק המופלא מהו' שמואל נ"י אב"ד דק"ק יערגן.
 אוודת אשה שהגיע ליל טבילתה ביום יציאת בעלה לדרך והוא בעונה הסמוך לוסתה אם נאמר שבצירוף ב' מצות עונה דהיינו ליל טבילה ויום יציאה לדרך לא נחוש כלל למצות פרישת עונה הסמוך לוסתה.

שאלה זו בעינה נשאלה לפני שבוע העבר ואסרתי בפשיטות והעיקור כי מ"ש רמ"א /יו"ד/ בסימן קפ"ד לחומרא בעלמא לפרוש מתשמיש הוא לענ"ד מעיקור הדין דהש"ך כ' בזה משום דקיי"ל וסתות לאו דאורייתא וכ"כ ב"י שם וכן משמע מתוס' פ' הבע"י ואני קבלתי ממ"ו צ"ל דאפי' למ"ד וסתות ל"ד מ"מ עונה הסמוך לוסתה דאורייתא דשמא ראתה כבר לא חיישין אבל שמא תראה כמו שמא מת ושמא ימות ושוב נדפס כן בס' נב"י ושוב מצאתי כן בבד"ה להרא"ה אלא שחילק שם בין עונה שקודם רגע הוסת לעונה שאחר רגע הוסת ע"ש ואמר לי מורי צ"ל דאפי' להסוברי' בש"ך סי' קצ"ו סק"ט דקריבה דג"ע =דגילוי עריות= דהיינו חבוק ונשוק אסור מה"ת בכל העריות מ"מ מותר לפקוד בקריבה בעלמא בעונה הסמוך לוסתה לצורך מצוה ביוצא לדרך אף על גב דהפרישה היא חיוב מה"ת מ"מ הותר הקריבה משום דהבעילה בעצמה אין בה איסור מה"ת אלא משום שמא תראה באמצע התשמיש ואסור לפרוש באבר חי ויצטרך להשהות עליה משו"ה אסור לכנוס בתחלה על מנת כן אבל בשארי קריבות אם ירגיש היא תודיע לו ויפרוש מיד אלו דברי מורי צ"ל ודפח"ח ואני התלמיד מוסיף על דבריו בשלמא חמום התשמיש גורם להקדים הזלת הדם קודם זמנו ואיכא למיחש טפי משא"כ בשארי קריבו' מה"ת לחוש.

יהי' איך שיהיה כיון דאיכא ספק דאורייתא בודאי אין להקל בתשמיש בעונה הסמוך לוסתה אך בעונה דאביאסף ודאור זרוע בהאי יש להקל קצת אלא דלא נשאלתי ע"ז.

שו"ת יען יוסף יורה דעה סימן קנט

ואיתא בגמרא דף ס"ג ע"ב על זה, וכמה, אמר רבא עונה, דהיינו אם ראתה בלילה בפעם העבר אז צריך לפרוש ביום ווסתן כל הלילה, ואם ראתה ביום צריך לפרוש ביום, והש"ך סי' קפ"ד סק"ז הוסיף לחוש לשיטת אור זרוע להוסיף להקדים עוד עונה, דהיינו אם ווסתה ביום לפרוש ממנה גם בלילה שלפניו, ואם ווסתה בלילה לפרוש גם יום שלפניו, והגם שבית יוסף וטו"ז (סק"ב) לא ס"ל, וכן נראה בחוות דעת (ביאורים סק"ג), וכן בשו"ע הרב לא הביא שיטת האור זרוע, **מ"מ כבר** **נתפשט ההוראה לחוש לשיטת אור זרוע.**

שו"ת יען יוסף יורה דעה סימן צז

א) הנה על דבר חומרת האור זרוע שהביא הש"ך בסימן קפ"ד (סק"ז) לפרוש גם עונה שקודם עונת הוסת, החוות דעת (עיין שם ביאורים סק"ג) כתב דהוא חומרא ולא מדינא, וגם הרב בעל התניא בשו"ע שלו לא הביאו. **על כן נראה לענ"ד דאם יש עוד סניף להקל, כגון אם האשה דרכה להרגיש שינוי בגופה טרם בוא ווסתה, דהוא ג"כ אחת מהוסתות שיכולין לקבוע, אף שאין נוהגין לסמוך על קביעות ווסת שינוי הגוף להקל רק להחמיר, משום שאין השינויים שוים על פי רוב, מ"מ לענין חומרת האור זרוע יש לצרפו להקל, שלא להצטרך לחוש עונה שקודם עונת הוסת כל זמן שאינה מרגשת שינוי בגופה שרגילה להרגיש, אך מובן ממילא שאין זה שייך אלא אם השינוי גוף רגילה לבוא אצלה קודם הראיה.**

שו"ת יען יוסף יורה דעה סימן קכ

ב', בעונה בינונית חיוב הפרישה הוא כ"ד שעות מתחילת הלילה עד סוף היום, בין אם הראיה ביום בין אם הראיה היה בלילה, (כן כתב בשו"ע הרב (שם) בשם כרתי ופלתי (סקט"ו) שכ"מ בגמרא ופוסקים), משא"כ בוסת החודש לרוב פוסקים אסורה רק בעונה א', דהיינו יום או לילה, כעין עונה שראתה. **אמנם דעת האור זרוע דבכל ווסת אסורה אף עונה שלפני עונת הוסת, ומ"מ גם לפי שיטתו יש נפק"מ לענין עונה שאחר עונת הוסת, דמטעם ווסת החודש מותרת, משא"כ אם הוא עונה בינונית כשראתה בלילה כשיגיע יום ל' אסורה גם ביום שלאחר הלילה.**

שו"ת שבט הלוי חלק ח סימן קצח

ב"ה, טו"ב אדר תנש"א לפ"ק.
כבוד ידידי המכובד מלא תורה כרימון הרב הגאון ר' אברהם צבי הכהן שליט"א
אחדשה"ט וש"ת באה"ר.

א. אשר הציע מע"כ לפנינו אם אשה שראייתה האחרונה היתה בלילה אם צריכה לחוש כשחוששת לעו"ב דל' יום גם ליום כ"ט מדין עונת או"ז, **ודעתו בספק זה דלעונת או"ז שייך לחשוש ביום הפלגה או ביום החודש שמא תקדים ראייתה בעונה אחת, משא"כ עונה בינונית דכל החשש ליום ל' משום שמא היא מרוב נשים הרואות לל' וא"כ מה"ת לחשוש שתקדים ליום כ"ט, שלא כדרך רוב נשים, ועוד ביאר קצת ספק זה.**

לענ"ד דאין חילוק וגם כה"ג חוששת לעונת או"ז הקודם לליל ל' דלא מבעיא לדעת הש"ך בשיטת האו"ז שהחומרא מטעם שאין לנשים זמן קבוע דלפעמים תחלת הלילה ולפעמים באמצע ולפעמים בסוף ועי"ז חושבים כל העונה כראית ווסת וזמן הפרישה בעונה הסמוך ואנו חוששים לעולם כן בנשים שלנו, א"כ מה הבדל יש בזה בין הפלגה סתם לעונה בינונית.

אבל גם למה דנמצא מפורש באו"ז בפנים דהיא חומרת הראשנים אחרי הש"ס לפרוש סמוך לווסתה כ"ד שעות כמש"כ האו"ז בסי' שנ"ח בשם הראבי"ה מכ"מ אין הבדל בזה בין ווסת קביע של הפלגה או חודש לבין עונה בינונית דלעולם חשש זה קיים דאולי תקדים קצת, ואם אנו חוששים כן בוסת קבוע ממש ק"ו בעו"ב בנשים שאין להם ווסת קבוע ואין להרהר בזה.